

Kort
gezegd

© Frauke Verreyde

Tussen vingertop en maan

Circus Ronaldo vertelt de geschiedenis van hun legendarische familie in een stoet van een stuk.

Wie dezer dagen naar Pelt afzakt, ziet vlak bij het Provinciaal Domein Dommelhof de woonwagens van Circus Ronaldo. Dat opent daar het circusfestival met *Da capo*. Dat is een muziekterm die 'vanaf het begin' betekent, in dit geval vanaf het begin van het verhaal van de circusfamilie Ronaldo.

DANNY RONALDO: Mijn betovergrootvader trok in 1842, als vijftienjarige, de wereld in, eerst als paardenknecht en later als acrobaat bij het Duitse circus Wulf. Na zijn terugkeer stichtte hij een reizend variététheater, dat zijn kinderen voortzetten. Tot na WO I. In 1971 raapte mijn vader, een cowboy die circusartiest werd, de brokstukken bij elkaar.

Mijn vader stierf in 2020. In 2021 kregen we voor het eerst structurele subsidie. We dachten daarom:

'Misschien moeten we onszelf, alle generaties en stijlen, voorstellen aan een breed publiek?'. In tegenstelling tot anders groeide het verhaal deze keer dus niet uit een gevoel of beeld. Het verhaal was er. Aan ons om uit te vinden hoe we dat konden vertellen.

1 Met fragmenten uit oude stukken?

RONALDO: Nee. We herdenken onze familie. Het publiek zit aan weerszijden

'We spelen ons klein familieverhaal. Tegelijk is het een groots verhaal over hoeveel moed en gelukkig toeval het vergt om overeind te blijven. Dat zien geeft troost.'

in onze grootste tent. Het stuk trekt aan hen voorbij. De rekwisieten voor dat hele verhaal vullen drie vrachtwagens. Dat zouden er meer kunnen zijn, maar we zijn Studio 100 niet. Het armoedige is onze kracht. We kunnen enkel wijzen naar de maan. Het stukje tussen ons vingertopje en de maan moeten de mensen erbij fantaseren.

2 Hoe verlaten we de tent?

RONALDO: (*stilte*) Getroost? We spelen ons klein familieverhaal. Tegelijk is het een groots verhaal over hoe de tijden passeren en elke generatie zichzelf moet heruitvinden. Hoeveel moed en gelukkig toeval het vergt om overeind te blijven. Dat zien geeft troost. Ook aan mij. In dit stuk prepareer ik vooral dingen in de coulissen. Ik, een witte man van 53 die zijn vader verloor én grootvader werd. Een man die, als een commedia dell'arte-speler, van masker en rol wisselt. Misschien is dat wat witte mannen van mijn leeftijd nu het best doen? Zwijgen en zien hoe jonge mensen de samenleving inkleuren.

Els Van Steenberghe

DA CAPO

27-30:10, Theater op de Markt, Pelt (uitverkocht), daarna op tournee, circusronaldo.be